

ΣΩ. Ἴσως γάρ σοι κατὰ συνήθειαν εἴρηται· καὶ ἅμα οἶμαι ἐννοεῖς ὅτι ἔχοις ἂν ἐξ αὐτῆς εἰπεῖν καὶ φωνὴν ὃ ἔστι, καὶ ὁσμὴν καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν τοιούτων.

MEN. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τραγικὴ γάρ ἐστιν, ὦ Μένων, ἡ ἀπόκρισις, ὥστε ἀρέσκει σοι μᾶλλον ἢ ἡ περὶ τοῦ σχήματος.

MEN. Ἔμοιγε.

ΣΩ. Ἄλλ' οὐκ ἔστιν, ὦ παῖ Ἀλεξιδήμου, ὡς ἐγὼ ἐμαντὸν πείθω, ἀλλ' ἐκείνη, βελτίων· οἶμαι δὲ οὐδ' ἂν σοὶ δόξαι, εἰ μὴ, ὥσπερ χθὲς ἔλεγες, ἀναγκαῖόν σοι ἀπιέναι πρὸ τῶν μυστηρίων, ἀλλ' εἰ περιμέναις τε καὶ μυθηθεῖς.

77 MEN. Ἄλλὰ περιμένομι' ἂν, ὦ Σώκρατες, εἴ μοι πολλὰ τοιαῦτα λέγοις.

ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν προθυμίας γε οὐδὲν ἀπολείψω, καὶ σοῦ ἕνεκα καὶ ἐμαντοῦ, λέγων τοιαῦτα· ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἶός τ' ἔσομαι πολλὰ τοιαῦτα λέγειν. ἀλλ' ἴθι δὴ πειρῶ καὶ σὺ ἐμοὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀποδοῦναι, κατὰ ὄλου εἰπὼν ἀρετῆς περὶ ὅτι ἐστίν, καὶ παῦσαι πολλὰ ποιῶν ἐκ τοῦ ἐνός, ὅπερ φασὶ τοὺς συντρίβοντάς τι ἐκάστοτε οἱ σκώπτοντες, ἀλλὰ ἐάσας ὄλην καὶ ὑγιῆ εἰπεῖ τί ἐστὶν ἀρετὴ· τὰ δὲ γε παραδείγματα παρ' ἐμοῦ εἴληφας.

MEN. Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὦ Σώκρατες, ἀρετὴ εἶναι, καθάπερ ὁ ποιητὴς λέγει, "χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύνασθαι"· καὶ ἐγὼ τοῦτο λέγω ἀρετὴν, ἐπιθυμοῦντα τῶν καλῶν δυνατὸν εἶναι πορίζεσθαι.

5 ΣΩ. Ἄρα λέγεις τὸν τῶν καλῶν ἐπιθυμοῦντα ἀγαθῶν ἐπιθυμητὴν εἶναι; – MEN. Μάλιστα γε. – ΣΩ. Ἄρα ὡς ὄντων τινῶν οἱ τῶν κακῶν ἐπιθυμοῦσιν, ἐτέρων δὲ οἱ τῶν ἀγαθῶν; οὐ πάντες, ὄριστε, δοκοῦσί σοι τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμεῖν; – MEN. Οὐκ ἔμοιγε. – ΣΩ. Ἄλλὰ τινες τῶν κακῶν; – MEN. Ναί. – ΣΩ. Οἰόμενοι τὰ κακὰ ἀγαθὰ εἶναι, λέγεις, ἢ καὶ γινώσκοντες ὅτι κακὰ ἐστὶν ὅμως ἐπιθυμοῦσιν αὐτῶν; – MEN. Ἀμώτερα ἔμοιγε δοκοῦσιν. – ΣΩ. Ἦ γὰρ δοκεῖ τίς σοι, ὦ Μένων, γινώσκων τὰ κακὰ ὅτι κακὰ ἐστὶν ὅμως ἐπιθυμεῖν αὐτῶν; – MEN. Μάλιστα. – ΣΩ. Τί ἐπιθυμεῖν λέγεις; ἢ γενέσθαι αὐτῶν; – MEN. Γενέσθαι· τί γὰρ ἄλλο; – ΣΩ. Πότερον ἡγούμενος τὰ κακὰ ὠφελεῖν ἐκείνον ὃ ἂν γένηται, ἢ γινώσκων τὰ κακὰ ὅτι βλάπτει ὃ ἂν παρῆ; – MEN. Εἰσὶ μὲν οἱ

So.: No možda ti je dan na način na koji si navikao; a ujedno, mislim, uviđaš da bi na osnovi toga mogao kazati i što je zvuk, miris i mnogo drugog takvog.

MEN.: Naravno.

So.: Jer teatralan je, Menone, taj odgovor, tako da ti se sviđa više nego onaj o liku.

MEN.: Da.

So.: No nije, sine Aleksidemov, kako sam uvjeren, bolji on, nego onaj; mislim da ni ti ne bi tako mislio kad ne bi, kao što si jučer rekao, morao otići prije misterijâ, nego kad bi ostao i bio podvrgnut inicijaciji.

MEN.: No ostao bih, Sokrate, kad bi mi mnogo takva ispričovijedao.

So.: No neće mi nedostajati revnosti te ću, i radi tebe i radi sebe, pripovijedati o tome; no možda ipak neću moći puno takva ispričovijedati. No hajde, pokušaj i ti meni uzvratiti obećanje te kaži što je vrlina kao cjelina i prestani praviti mnogo iz-jednoga kao što rugalice kažu svaki put kad netko nešto razbije, nego kaži što je vrlina ostavivši je cijelom i neoštećenom. Primjere sam ti dao.

MEN.: Mislim, dakle, Sokrate, da je vrlina, kako kaže pjesnik, "uživati u lijepim stvarima i moći ih steći"; i ja kažem da je to vrlina – težeći za lijepim stvarima moći ih steći.

So.: Misliš li da je onaj koji teži za lijepim stvarima onaj koji teži za dobrim stvarima? – MEN.: Naravno. – So.: Da li tako da postoje neki koji teže za lošim stvarima i drugi koji teže za dobrim stvarima? Ne misliš li, dragi moj, da svi teže za dobrim stvarima? – MEN.: Ne mislim. – So.: Nego neki teže za lošim stvarima? – MEN.: Da. – So.: Tvrdiš li da misle da su loše stvari dobre ili pak, iako shvaćaju da su loše, ipak teže za njima? – MEN.: Mislim da oboje. – So.: Misliš li doista, Menone, da netko tko shvaća da su loše stvari loše ipak teži za njima? – MEN.: Svakako. – So.: Što misliš pod "težiti"? Da li to da ono za čim težiš postane tvoje? – MEN.: Da, što drugo? – So.: Da li smatrajući da loše stvari koriste onome koji postaje lošim ili shvaćajući da loše štete onome koji ih ima? – MEN.: Jedni smatraju da loše stvari koriste, a drugi i shvaćaju